

WPŁYW DOKARMIANIA MIEDZIĄ NA PLONY NIEKTÓRYCH ODMIAN PSZENICY OZIMEJ

Kazimierz Wilk, Bożena Rabikowska

Instytut Chemii Rolniczej, Gleboznawstwa i Mikrobiologii AR, Wrocław

W doświadczeniu polowym (1970, 1971) porównywano działanie miedzi w postaci siarczanowej, chelatu GS-291 (7,81% Cu) i polichelatu GS-24 o składzie: Fe — 2,02%, Mn — 2,11%, Zn — 2,00%, Mg — 2,30%, Cu — 1,36%, B — 1,17%, Mo — 0,13%, na plony 10 odmian pszenicy ozimej: Pilot, Luna, Eka Nowa, Eros, Żelazna, Roztocka, Starke, Grana, Srebrna, Poros.

Nawozy fosforowo-potasowe w dawkach 100 kg P₂O₅ i 120 kg K₂O/ha w postaci superfosfatu zwykłego i 40% soli potasowej wysiano w jesieni pod pług, a saletrę amonową wiosną, pogłównie, w dawce 120 kg N/ha. Miedź stosowano w postaci 0,05% roztworów w fazie kłoszenia się pszenicy, w dawkach 600 l/ha, za pomocą plecakowego opryskiwacza SAN-2. Polichelat dawkowano według zawartości Cu.

W ziarnie pszenicy oznaczono N ogólny, N białkowy, fosfor i potas. Wyniki plonów i analiz chemicznych opracowano statystycznie.

Na tle intensywnego nawożenia mineralnego dokarmianie miedzią roślin w czasie wegetacji nie wpłynęło istotnie na plony ziarna i zawartość w nim azotu ogólnego, białkowego, fosforu i potasu. Nie ujawniły się też w działaniu na rośliny porównywane formy miedzi. Natomiast zaznaczyły się wyraźnie właściwości odmianowe w plonowaniu pszenic. Najwyższe plony ziarna dała pszenica Luna — 28,1 do 31,7 q/ha, najniższe — odmiana Roztocka 12,7-14,2 q/ha (silne wylegnięcie roślin).